

כי התרנגולת לא הייתה למציליה. היא הצליחה להשתחרר בכוחות עצמה ונעלמה. יתכן שדויד עצמו היה מחתר, למען שלום-שכנים, על התרנגולת. אלא שבנותיו מיאנו להינחם, המשיכו לבכות את האבדה.

לבסוף נמאס לאב. הוא ניגש לתחנת המשטרה, סיפר את כל הסיפור. מאחר ולא רצה להאשים את שכניו בגניבה, הודיע ליומנאי כי הוא מבקש מהמשטרה לחפש את "התרנגולת הנעדרת מביתו זה שבוע ימים".

**רק לשחק.** עמדת המשטרה היתה קצת פחות סנטימנטלית. השוטר, שנשלח לביתם של שלושת הילדים, עצר אותם, הביאם לתחנת המשטרה.

"לא היתה לנו כל כוונה לגנוב אותה,"



גנן שידר  
רק בימי חזו

## דרכי אדם באוויר הטוב

תושבי שדרות הקרן-הקיימת בתל-אביב התרגלו לראות בו חלק בלתי-נפרד מן הנוף. מדי בוקר, שעה שהם משכימים לעבודתם, כבר פוסע שמואל שילר (53) לאורך השדרה בצעדים מדודים, כשלארסו כומתה שחורה, ותיק עור מהוה תחת בית-שחי. לפעמים הוא נעצר להחליף עמם כמה מילים, או משוחח עם השוטרים ליד ביתו של ראש-המשלה.

בשעה שתיים-עשרה בצהריים הוא מוציא מתיקו את גליון הנייר הבודד המצוי בו — "גליון ביקורת לעובד" — רושם את יום עבודתו וחוזר לביתו שבחולון. מדי חודש הוא מקבל 200 לירות, משכורתו במחלקת-הנטיעות של עיריית תל-אביב.

**טיול בשדרה.** בשיגרה יוצאת דופן זו, התבטאה הדרך בה החליט שמואל, ליד אוקראינה שהגיע ארצה בהיותו בן 13, לשוב נגד עיריית תל-אביב.

כשנתקבל לעבודה במחלקה, לאחר ש-פוסט מחברת-החשמל בשל מחלת-הנפילה — היה אחד מקבוצת מומלצי לשכת הסעד, שאף השתתפה בחלק ממשכורתם.

כעבור שתיים-עשרה שנות-עבודה במשתלה העירונית החליט שמואל כי הגיעה השעה לדרוש מעמד של עובד קבוע. מנהל המחלקה הסביר לו כי הדבר אינו אפשרי לגבי אדם שנתקבל כמקרה סוציאלי.

ייתכן שאיש אחר היה מקים שעורריות, משגר מכתבים לעתונות ולמוסדות, מנסה לתת למאבקו פרסום רחב ככל האפשר. לא כן שמואל. הוא נטל את תיקו, אמר "שלום" למנהל, ויצא לטייל בשדרות-הקרן הקיימת.

זה **טוב לבריאות.** הטיול היומי של שמואל נמשך זה השנה השביעית, בהפיסקות של אחת לחודש — יום קבלת המשכורת.

"למה לי לעשות הפגנות, שביתות ולי-התרגז?" הוא אומר. "בחרתי לי את שדרות-הקרן-הקיימת, איפה שיש אוויר טוב, ואני מטייל. זה טוב לבריאות. פועלים אחרים מהמחלקה עוברים ורואים שאני מקבל כסף בלי לעשות כלום — או הם מקנאים, הולכים לעירייה ועושים את הסקנדאלים במקומי. אולי זה יעזור?"

## דרכי חיים על כרעי תרנגולת

היה זה סמוך לאחד החגים. יוסף דויד (46), פועל פשוט בבית-חרושת, הביא לביתו שתי פרגיות לבנות. הוא החליט לגדלן בחצרו, במעברת הבלוקונים ליד חולון, לשחוט אותן לטעודת-החג הממשמש ובא.

כשהגיע ערב החג, התברר לדויד כי יצר טרף לחתר על מנת העוף שלו. שתי בנותיו הקטנות, יעל (7) וחנה (9), נקשרו לעופות הצחורים בלב ונפש, סירבו להתיר לאביהם לשלחם אל חלף השוחט.

**מאחורי בית-הכנסת.** כך החלו שתי התרנגולות את חייהן בחצרו של דויד, כשיש שתי בנותיו מספחות אותן ודואגות לכל מחסורן.

אלא שהן לא היו היחידות שליבן נמשך אחר התרנגולות. יום אחד, שנתיים לאחר שהובאו לחצר, התגנבו אליהן שלושה מילדי די השכונה, צדו תרנגולת אחת בכנפיה והחליטו למכרה בשוק בחמש לירות.

אך מסתבר שהסוחרים הקטנים הפרינו בערך שלם. איש במעלי האיטליים לא היה מוכן לקנותו ביותר משלוש לירות. "אם כך — אז כבר לא כדאי למכור אותה", הציע אחד מהם, "בוא נחביא אותה מאחורי בית-הכנסת של האשכנזים, ובלילה נעשה קומז'וק".

השלושה החביאו את התרנגולת בתוך ארגז-עץ שמאחורי בית-הכנסת, קבעו להיפגש בערב.

**תרנגולת נעדרת מביתה.** בינתיים חזר דויד מעבודתו, מצא את בנותיו מרות ברכי. משנדעה לו סיבת השבר, החל מתעניין אצל ילדי השכונה, גילה עד מהרה מי הם האלמונים ששלחו ידם בעוף. הוא פנה אל אביו של אחד מהם, ביקשו לשכנע את בנו להחזיר את הגזלה.

רק לאחר שיכנוע ממושך הסכים החוטף לגלות היכן החביא את התרנגולת. אולם משהגיעו השניים למקום-המחבוא, התברר



**פקידים!**  
תלמידים!  
סטודנטים!  
הרשמו עוד היום לקורס החדש ל"קצרנות"  
עברית ו/או אנגלית  
(שני חודשים, פעמיים שבוע)  
ב.אולפן גרג (GREGG).  
המנהל: ת. בריקמא (קמפינסקי)  
תל-אביב: רחוב גורדון 5.  
חיפה: בבית-הספר "במעלה",  
רחוב שמריהו לוי 30.  
ה צ ל ח ה מ ו כ ח ת !

**חליפות הריון**  
בגדים איחודת  
  
**תנאים**  
ת"א שדר' מסדיק 19  
62 19 13 12 אילובלוס

לכביסת צמר,  
משי וכל  
האריגים העדינים

**טקסטיל**  
טקסטיל

מחיר טקסטיל שמפו נשאר ללא שינוי

תוצרת "נקה" תוצרת איכות המפיצים היחידים חב' נורית בע"מ